

ότι υπήρξε φίλη μιάς ολόκληρης στρατιάς!

"Ένας από τους ενοουμένους αδικούς της, μάς άφησε στα 'Απομνημονευμάτα του μια περιγραφή, που μάς δίνει να καταλάβουμε ποιά περιέργη εθιμοτυπία εφήρμοξε και στα έρωτικά της όργια ή διαβόητη αυτή αυτοκράτειρα. Μιά γηραιά έμπειρη άριστοκρατίσσα, προσκαλούσε σε γεύμα τον εύτυχη άνδρα, ο όποιος άφρασε στην Αικατερίνη. 'Η τσαρίνα έφθανεν έκει στή μέση του γεύματος κ' εξέταξε άλλη μια φορά τον ύποψηφιο. "Αν ή επίθεσθρις ήταν ίκανοποιητική, ή Αικατερίνη έφριχνε το μετάξινο μανδύλη της στή γρηιά μέγαφιρα και την έπομένη ο έκλεκτός της γινόταν ύποπτος της αυτοκρατειρας και καταλεζιμώνα ενα διαμέρισμα στα άνάκτορα, που θοιγκόταν ακριβώς κάτω από το δικό της. Την πρώτη μέρα έπαυσε δώρο έκαστο χιλιάδες ρουβλια, και έπειτα, τακτικά κάθε μήνα, εύρισκε έπάνω στο τραπέζι του δώδεκα χιλιάδες ρουβλια!

"Ένοείται, ότι αυτό το άλλόκοτο αξίωμα είχε και τις ένοχλήσεις του και τους έξευτελισμούς του. Ο ύποπστης του έρωτας δεν μπορούσε, από τη στιγμή του όρισμού του, να ξεμακρύνει ούτε κατά ένα βήμα από την αυτοκράτειρα και του ήταν απολύτως άγνωστο να βγαίνει από τα άνάκτορα. "Όταν, στο τέλος, ή Αικατερίνη τον άντισπαθούσε ο αλόαρχος της του έδινε μια μεγαλοπρεπή άποζημίωση. Και άν είχε την τύχη να διατηρήσει περισσότερο την έννοια της αυτοκρατειρας, άμύητος ήταν ο πλούσιος που συνεκέντρωνε. Γιατί ή Αικατερίνη ήταν για τους ενοουμένους της ή μυθική Δανάη, που τους έόκεπαζε με χρυσή βροχή!...

"Όστόσο, ένας λαμπρός πέπλος άξιοπρεπείας σκέπαζε την ένγκυτη αυτή ζωή της Αικατερίνης. Μπορούσε να ριψοκινδυνεύσει και τη ζωή του κανειν, άν τοίλούσε να έκστομίση μπροστά της και μια λέξη κάπως άπρεπη. Τα βασιλικά της αστία ήσαν τρομερά εύθικτα. Μία μέρα, που ή Αικατερίνη έδινε γεύμα στους πισωτέρους αδικούς της, παρεκάλεσε τον κόμητα Σεγκύρ να άπαγγείλη μερικους στίχους. Ο κόμης ίκανοποίησε την έπιθυμία της, έπειτα όμως θυμήθηκε και μερικους άλλους στίχους, κάπως έλευθεριους. Και τότε έξάφανα ή εύθυμη έκφραση της αυτοκρατειρας άλλαξε και στο πρόσωπό της άπλωθηκε ή μεγαλειτερη ασυτηρήτητα. 'Η Αικατερίνη τον διέκοπτε με μια άπτόμη ερώτηση και άλλαξε θέμα συνομιλίας. Την έπομένη, ο κόμης Σεγκύρ έπαυσε τη διαταγή να φύγει για τη Γαλλία!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

"Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνδρες πριν ξεψυχήσουν, είπαν φράσεις που έμειναν ιστορικές

"Έτσι τα τελευταία λόγια του μεγάλου ζωγράφου Μιχαήλ 'Αγγέλου, ήταν: «Σκεφθήτε το χριστού τά πάθη!»

Του μουσουργού Μότσαρτ: «'Ας άκούσω μια φορά ακόμη μουσική!...»

Του λόρδου Βύρρινος: «'Τώρα, πρέπει να κοιμηθώ!»

Του ποιητού Γκόλντμουνθ, όταν τον ρώτησαν άν ήταν ήσυχος: «'Όχι, δεν είμαι διόλου!»

Του λόρδου Λέυτον: «Χαιρετίστε την 'Ακαδημία!»

Του μεγάλου ποιητού Σίλλερ: «'Τώρα θέλω καθαρά πολλά πράγματα!»

Του μεγάλου Γκαίτε: «Περισσότερο φώς!»

Του Ρουσσώ: «'Τι καθαρός και ώραιος που είναι ο ουρανός! 'Ελπίζω να μέ δεχτή ο' αυτόν ο Θεός!»

Του Βολταίρου, που έζησε και πέθανε άθεος: «Παπά μου, μη μου μιλάς για τον χριστό σου. Δεν έχω την τιμή να τον γιωρίζω αυτόν τον κύριο!»

Του μεγάλου 'Ιταλού πολιτικού Καθούρ: «'Ελευθερη έκκλησία σε έλευθερο κράτος!»

Του λόρδου Νέλσονος, του διασήμευ ναυάρχου: «'Έκανα τό κσθήκον μου!»

Του 'Αγγλου ήθοποιού Κήν: «'Ηθελα να τελειώνω το γρηγορώτερο αυτή ή τραγική σκηνή. Μά, έλπίζω να θγω απ' αυτήν με άξιοπρέπεια!»

Του 'Αγγλου ποιητού Πάπ: «'Τίποτε δεν άξίζει, τόσο, όσο ή άρετή και ή φίλια. Μά ή φίλια εινε ένα μέρος της άρετης.»

Του διασήμευ φυσιοδφου και φιλοσοφου Ντάρβιν, προς την γυναίκα του: «'Μή χάνης καιρό, πάρε μου αίμα!»

Του Ουίλλιαμ Χάντερ: «'Αν μπορούσα να γράψω, θα έγραφα τόσο εύκολο εινε να πεθάνη κανείς!»

Του Γεωργίου Δ' της 'Αγγλίας: «'Όστε με γελάσαν; Αυτό λοιπόν εινε ο θάνατος!»

Ο Μεγάλος Φρειδερίκος της Πρωσίας, τέλος, όταν ειθε το σκύλο του, που σκεκόταν κοντά στο κρεβάτι του, να τρέμει, φώναξε: «Σκεπάστε τον!»

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΜΕΣΑ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΙ.Ι.ΝΕ)

Στο δάσος μέσα εύρέθηκα τό καταμαγεμένο,
Πούναί από χίλια άρώματα παντού πλημμυρισμένο,
Πού στάζει από τα φύλλα του τό φεγγαρίσιο δάκρυ,
Κ' από μίαν άκρη σ' άκρη
Γ' άηδονία κελαιδούν.

Κι' άκουσα έκει τόν έρωτα να ψάλλουσε τ' άηδονία,
Τις λύπες και τα θάνατα, τα πάθη του τα αιώνα,
Και τέτοιαν αναγαλλισσι αισθάθήκε ή καρδιά μου
Πού τό νεκρά όνειρα μου
Και πάλι είδα να ζούν.

Κι' είδα παλάτι άταίριαστο, με άφάνταστη ώρασιότη,
Με τέχνη άνιστόρητη, με άστραφτερη λαυπηρότη,
Μά 'χε κλειστά παράθυρα, μαυταλωμένη θύρα,
Πνωή θανάτου στέρα
Λες τούσθουσε τό φώς.

Μόνο ένα πλάσμα, έν' άγαλαμα, στή θύρα του άγρυπνούσας,
Τέρας που πότε μ' έσκίαζε και πότε με τρωπούσε,
Γιατί είχε άγγέλου πρόσωπο, με λαυπηρίσιο σωμα
Για τό γλυκό του στόμα
Θ' άμάρτανε και Θεός.

Και τόσο με συνάρπαζε ή λαλισιά ή μαγεύτρα
Τού θείου πουλιού και ή δύναμη του έρωτα ή πλανεύτρα,
Πού άρμυρα εύθους και άγκάλιασε τό θεϊκό κεφάλι,
Και με περίσσια ζάλη
Τό γιομιασε φίλια.

Κι' ω θάμα! Μόλις φίλησα τό μαγικό σου στόμα,
Τό μάρμαρο έζωνάτανε και πήρε ή πέτρα χρώμα,
Κι' άφού διπλοασπένταζε στα χείλη με φιλούσε,
Λες κι' από έκει ρουφούσε
Πνωή ζωής γλυκειά.

Κι' έκει πού τ' άγιο φίλημα τη σάλογα μου δροσίζει,
Τό τέρας με τό γόγιατο τα στήθια μου ξεσκίζει,
Μά τόσο με έλεόλασαν της θείας μορφής τα κάλλη
Πού θάβηλα και πάλι
Για χρόνια να ποιά.

Και μέσα στα φυλλάματα σιγώφαλλε τ' άηδονί:
«'Ερωτα βέτε, τό τέλος σου, πόσο θαρεια πληγώνεις!
Κάθε χαρά σου ολόγλυκη μάς κρύβει ένα φαρμάκι,
Κάθε γλυκό φίλακι
Κ' έναν πικρό καυμό.»

Μετάρ, Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΟΥ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

"'Ας ψάλλουν όλα τα πουλιά, "Ας έγ' ή άνοιξι σπολή
'Ας τσαουνηδ τ' άηδώνι "Ασπρή
'Εδίκη σου ή λαλιά
Όλα τ' άποστομάνει.

"'Ας λάμπει εις τον ουρανόν Τ' άστρο έκείνο τό λαμπρό,
Το πιδ λαμπρό άστέρι Τ' άηδώνι της λαλιάς σου,
Το μάτι σου το γαλατό Τό χείλι σου τό δροσερό,
'Είν' άστρο χωρίς ταίρι,
'Είν'...ό έρωτάς σου!

Μετάρ, ΑΠΤΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΩΣΚΟΛΟΝ

('Από τα 'Ιταλικά του ΣΟΛΩΜΟΥ)

Εθρήνησε ή Ζάκυνθος, ψυχή μακαρισμένη,
Την μέρα όπου σ' έδωαξε μακριά της κακή Μοίρα
και πικραμένη άκουσε την θεϊκή σου λυρα
'Ιταλικά να τονισθή και ξένους να εύφραϊνη.

Και τώρα πιδ πικρά θρημεί και κλαίει άπελπισμένη
τό θανατό σου, και χτυπά ή μία στην άλλη χείρα,
και κραζει: "Ως κι' απ' τό κορμι μένω ή έρημη χηρα
αυτού που δόξα άπόχησε και μνήμα σε γη ξένη!

"Ω! για τη δόξα σου αυτή την ξένη, για τη φήμη
όπου έσκόρπισε παντού ο ιούς κι' ή άρετή σου,
για τών μεγάλων έργων σου την αιώνια μνήμη

άν θέλεις ή πατρίδα σου να μη θαρυστενάσει,
και να μη κλαίη πού γι' άλλη γη άντηχησε ή φωνή σου,
κοιμ να 'γεννηθί γι' αυτήν, ένας πού να σοδ μοιάζη!

Μετάρ, ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑ